

Hyrden græsser sine får
Af "Festen på Kenilworth" Romance nr. 4

Tekst: H. C. Andersen 1835
Melodi: C. E. F. Weyse 1835

1.

Hyrden græsser sine Får,
Gærdet er hans Trone,
Solen Purpur om ham slår,
Månen er hans Krone.
Hvad mon vel han tænker på?
længe tavs han stod og så
frem i Aftenstunden.
Hjertet ved, kærlighed
er det fagreste Træ i Lunden.
Hjertet ved, kærlighed
er det fagreste Træ i Lunden.

2.

Kongens Datter, stolt og fin,
står i Kongeborgen;
Silke, Guld og Hermelin
skjuler ikke Sorgen.
Tanken, som en Fugl så let,
flyver, bliver aldrig træt,
synger: „Jeg har funden!“
Hjertet ved, kærlighed
er det fagreste Træ i Lunden.
Hjertet ved, kærlighed
er det fagreste Træ i Lunden.

3.

Vind og Blomst, svar, hver især,
kommer hun dog ikke?
Vinden hvisker: „Hun er nær!“
Blomsterne de nikke.
Skjult en Sti fra Slottet går,
Fuglen højt bag Krattet slår:
„Han har hende funden!“
Hjertet ved, kærlighed
er det fagreste Træ i Lunden.
Hjertet ved, kærlighed
er det fagreste Træ i Lunden.